

Planellas demana “desactivar comportaments de violència, d’odi i de revenja”

Dc, 23/09/2020 per Catalunya Religió

(CR) Tarragona ha obert aquest dimecres la festa major amb la missa de solemnitat de Santa Tecla a la catedral de la ciutat. En l’homilia, l’arquebisbe **Joan Planellas** ha demanat “desactivar comportaments de violència, d’odi i de revenja” perquè considera que fan “molt més difícil sortir de la crisi a la que ens ha abocat la pandèmia”.

Planellas ha dit als presents a l’eucaristia que “no valdrà restaurar-ho tot per tornar al que teníem” fins i tot quan es trobi una vacuna per a la Covid-19. Per l’arquebisbe és moment de “posar al centre la persona i el medi” i “construir una nova humanitat, que significa fer créixer una societat on ningú no abandoni la seva capacitat de ser honest, de ser una persona de bé, de pau i de justícia”.

L’arquebisbe també ha apel·lat a la “moralitat pública viscuda pels servidors de la societat i per tots els ciutadans”. En aquest sentit ha reivindicat “una pràctica de la justícia agermanada amb la misericòrdia per part dels qui exerceixen responsabilitats judicials”.

En el cas de l’acció eclesial de la diòcesi de Tarragona, ha anunciat un “[pla de xoc](#) caritatiu” i la creació d’un “secretariat permanent sobre Ecologia i Justícia”, per respondre a la crisi des de la [conversió ecològica](#) que demana el **papa Francesc**. Gran part de l’homilia ha subratllat la importància de refer llaços trencats amb Déu, amb la humanitat i la creació. I ha dit que aquest trencament se supera “tornant a escoltar la Terra”.

Arquebisbe Joan, en el Pontifical de santa Tecla: "Que la memòria de santa Tecla que avui celebrem, ens esperoni a tenir la solidesa espiritual que ella va tenir, donant la vida per Crist. Que aquesta solidesa ens porti a viure sempre amb el cor jove" [#santatecla2020](#)

pic.twitter.com/IAryMQc7TJ

— Arquebisbat TGN (@McsTgn) [September 23, 2020](#)

A continuació reproduïm l'[homilia de l'arquebisbe Planellas a la missa de la solemnitat de Santa Tecla](#):

Catedral de Tarragona 23 de setembre de 2020

Sigueu benvinguts i benvingudes a celebrar la solemnitat de Santa Tecla, patrona d'aquesta catedral i de tota la ciutat.

En els darrers mesos hem anat incorporant a la nostra forma viure, al nostre comportament social i al nostre llenguatge quotidià, moltes expressions, recursos, accions, formes i gestos que es refereixen a la pandèmia provocada pel Covid-19. Avui, diada de Santa Tecla, patrona de la ciutat de Tarragona, la pandèmia segueix coexistent profundament amb la nostra vida, fins al punt que ens obliga a modificar els nostres hàbits, encara que costi d'acceptar, requereixi esforços o a vegades sembli innecessari. Aquesta celebració mateixa i les múltiples activitats de la Festa Major tarragonina en són un exemple ben clar: La vida d'aquest microscòpic i diminut virus, segueix present i segueix modificant la vida de l'ésser humà; un ésser humà que es creia capaç de tot i preparat per a tot però que, de sobte, s'ha descobert a ell mateix fràgil. I així és. Hem descobert limitacions, sacrificis a fer, pors i dubtes..., sobretot molts dubtes perquè les conseqüències d'aquesta situació, a hores d'ara, encara resulten imprevisibles. A la crisi sanitària, hem hagut d'afegir-hi una crisi social i laboral sense precedents i tot plegat, encara, està contingut en una aclaparadora crisi econòmica de llarg recorregut i de difícil solució, que deixa pel camí massa gent damnificada. Les esperances, ara per ara, es focalitzen en l'habilitat humana per trobar una vacuna, la forma més segura que fins ara ha fet servir la Humanitat per erradicar malalties víriques.

Però potser ens haurem de preguntar si l'assoliment de la tan esperada vacuna i la posterior immunitat de la societat a aquest virus, servirà per donar-nos la tranquil·litat i la prudència necessàries per plantejar-nos seriosament el futur o, al contrari, la victòria sobre el virus ens obsessionarà a recuperar, sí o sí, l'estat de les coses i les condicions de vida que hi havia abans de l'arribada de la pandèmia. Aquesta última seria una errònia decisió, perquè ja no s'hi valdrà a restaurar-ho tot per tornar a tenir el que teníem, sinó que haurem d'apostar per reconstruir, i recrear les coses de nou posant al centre dels nostres objectius la persona i el medi en el qual vivim. La persona i el seu desenvolupament digne, el seu benestar i el repartiment equitatiu i just de riqueses i possibilitats.

En aquest sentit, l'Església de Tarragona, conscient d'aquesta perillosa possibilitat, està enllestint els treballs de la Comissió per acurar els efectes de la pandèmia, que incidirà precisament en aquest futur que, com a cristians, hem de fer casar amb la Missió que Déu, a través de Jesucrist, ens ha posat a les mans. Ho farem a través d'un pla de xoc caritatiu i del secretariat permanent sobre *Ecologia i Justícia* que fa poc hem instituït i que serà l'organisme que durà a terme les accions que calgui fer en aquest en el marc pastoral diocesà, sempre disposats a respondre al repte que el Papa ens planteja constantment, i que serà

completat amb l'encíclica que veurà la llum en 10 dies, la festivitat de Sant Francesc, el 4 d'octubre.

La quantitat esfereïdora de persones mortes o damnificades per la pandèmia, una xifra que creix cada dia, clama perquè ens posem definitivament en marxa vers una nova idea d'humanitat; les nostres accions, decisions i determinacions futures hauran de tenir com a objectiu donar a la societat un món millor, no un món com abans de la pandèmia. Construir una nova humanitat significa fer créixer una societat on ningú no abandoni la seva capacitat de ser honest, de ser una persona de bé, de pau i de justícia. No ens deixem endur per les pròpies opinions, que, d'altra banda, són molt canviants. Deixem-nos guiar per allò que, com diu sant Pau, és «autèntic, responsable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi» (Carta als Filipencs 4,8). Sense una moralitat pública viscuda pels servidors de la societat i per tots els ciutadans, sense una pràctica de la justícia agermanada amb la misericòrdia per part dels qui exerceixen responsabilitats judicials, sense una voluntat real de concòrdia que porti a desactivar comportaments de violència, d'odi i de revenja, sense tot això estem abocats a una crisi profunda que farà molt més difícil superar les dificultats enormes provocades per la pandèmia. No podem ser uns irresponsables, no podem agreujar la crisi sanitària amb una crisi moral i social, que deixaria desarmat el nostre país per molt anys.

D'altra banda, el nostre futur passa també, sense cap mena de dubte, per fer allò que sigui necessari perquè la dimensió espiritual de la persona pugui ser desenvolupada sense traves, sense relegar-la a la intimitat i sense ingerències polítiques i ideològiques malsanes que pretenguin reduir la capacitat humana de reflexionar, pensar, parlar de la transcendència i de Déu i oferir esperança.

La sensació que hom necessita que el món canviï de direcció, és cada cop més universal: Tot i les resistències, s'observa que el ritme de creixement i desenvolupament que ha assolit l'espècie humana, està en el fonament últim de bona part de la situació actual. Una situació que no només és el de la pandèmia, sinó que és el de la pobresa, el de les desigualtats i el de les opressions. Tot plegat ha acabat esdevenint difícilment compatible amb el benestar comú i la cura del planeta —de la nostra casa comuna, com diu el Papa Francesc—, tot posant en dubte el funcionament i els mètodes emprats per aquella porció de la societat que hom anomena del benestar. I aquesta situació interpel·la amb força la nostra consciència per assenyalar que «menys és més» (*Laudato Si'*) i que l'afany d'acumulació i progrés, fet en detriment de la vida del planeta, ens ha distret el cor i ha impedit, molts cops, valorar la importància de les coses de cada dia i de cada moment i posar la dignitat de cada persona en el seu lloc preeminent.

Des de l'any 2015, el primer dia de setembre se celebra la jornada mundial de pregària per a la cura de la creació. I des d'aquest dia i fins al dia 4 d'octubre, festivitat de Sant Francesc d'Assís, totes les persones cristianes del món estem cridades a aprofundir, a la llum de l'Encíclica del Papa Francesc *Laudato Si'* la nostra relació amb la Creació, amb el Creador, Déu, i amb totes les nostres germanes i germans. Aquest any ho fem amb la vista posada en la idea del Jubileu, aquell temps en el qual la terra descansa de la constant explotació i restaura ecosistemes, persones i vida. El Papa Francesc ha proposat aquest any 2020 el lema «Jubileu de la terra: per un món més just, pacífic i sostenible» i ha destacat que «es tracta d'un moment per recular i penedir-se d'haver trencat els llaços que ens unien amb Déu, la Creació i les creatures». ¿I com es refà aquest trencament?

Tornant a escoltar la Terra. I conclou el Papa Francesc dient que «avui la Creació ens envia un senyal d'alarma per retornar a l'ordre natural, que no és altra que recordar que no som amos de res, sinó que som part d'una immensa xarxa interconnectada de Vida en Déu». És un repte immens, i els cristians ens hi hem de comprometre perquè sabem que la millor sortida que hi ha és la de la joia de l'Evangelí de Jesús, que tot ho transforma i tot ho renova. L'Evangelí de Jesús ens dona la força de l'Esperit que ens ha d'ajudar a no acceptar com a cosa normal la manca d'esperança, de decisió i de prudència.

Precisament, el Senyor ens recorda avui a l'Evangelí que cal estar sempre vigilants i preparats per trobar-nos amb Ell. A mitjanit, a qualsevol moment, poden trucar a la porta i convidar-nos a sortir a rebre el Senyor. La mort no demana cita prèvia. De fet, «no sabeu ni el dia ni l'hora» (Mt 25,13).

Vigilar no significa viure amb por i angoixa. Vol dir viure de manera responsable la nostra vida de fills de Déu, la nostra vida de fe, esperança i caritat. El Senyor espera contínuament de nosaltres la nostra resposta de fe i amor, constants i pacients, enmig de les ocupacions i preocupacions que van teixint el nostre viure.

I aquesta resposta només la podem donar nosaltres, tu i jo. Ningú ho pot fer en lloc nostre. Això és el que significa la negativa de les verges prudentes a cedir el seu oli per la llàntia apagada de les verges nècies: «Val més que aneu als qui en venen i us en compreu» (Mt 25,9). Així, la nostra resposta a Déu és personal i intransferible.

No esperem per un «demà» —que potser no vindrà— per a encendre la llàntia del nostre amor. *Carpe diem!* No deixem passar el temps que se'ns ha brindat! Cal viure en cada segon de la nostra vida tota la passió que un cristià ha de sentir pel seu Senyor. És una dita coneguda, però que no està malament que la recordem: «Viu cada dia de la teva vida com si fos el primer dia de la teva existència, com si fos l'únic dia de què disposem, com si fos el darrer dia de la nostra vida». Una crida realista a la conversió necessària i raonable que hem de portar a terme.

Què Déu ens faci la gràcia en la seva gran misericòrdia que no hàgim de sentir en l'hora suprema: «Us asseguro que no us conec» (Mt 25,12), és a dir, «no heu tingut cap relació ni tracte amb mi». Tractem el Senyor en aquesta vida de manera que esdevinguem coneguts i amics seus en el temps i en l'eternitat.

I abans d'acabar aquesta homilia, voldria fer una breu al·lusió al vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense. També la pandèmia ens ha impedit poder desenvolupar tot el programa que hauríem volgut. La celebració amb tota l'Església i amb tots els bisbes de Catalunya que havia de tenir lloc aquí en aquesta catedral primada el passat 30 de maig, s'ha posposat per al proper gener, en el marc de la festa de Sant Fructuós, Auguri i Eulogi, primers màrtirs tarragonins. Amb tot, tenim una gran incertesa, perquè no sabem si ho podrem celebrar com cal. Si es pot portar a terme, ja hi esteu convidats des d'ara, a la solemne celebració del dissabte, dia 23 de gener.

Que la memòria de santa Tecla que avui celebrem, ens esperoni a tenir la solidesa espiritual que ella va tenir, donant la vida per Crist. Que aquesta solidesa ens porti a viure sempre amb el cor jove que tingué sempre santa Tecla, fonamentada en l'eterna joventut de l'Evangelí de Jesús.

Que la Mare de Déu, sota l'advocació del Claustre, ens estimuli en aquest bon

propòsit, ella que és Mare de Misericòrdia.

Joan Planellas i Barnosell

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat